

वा० रा०

आत्मपंचमं आत्मापंचमोयस्यतं मंत्रिचतुष्टयसहितं तमितियावत् ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ शालान् शालवृक्षान् ॥ ८ ॥ यावद्धनानिपतंति निपतिष्यंतीत्यर्थः ॥ ९ तेषा
मित्यनादरेष्वी तानन्योन्यसंभाषमाणाननादृत्य रामस्य भगवतः परमदयालुत्वभावनया तेषामनादरः ॥ स्वस्थएव व्यतिष्ठतेति तिष्ठतेर्द्विः प्रयोगो निर्भयत्वेनावस्थानसूचनाय
॥ १० ॥ महाप्राज्ञः सर्वदोषाकररावणत्यागात् ॥ निर्दुष्टसर्वगुणाकररामाश्रयणाच्च महाप्राज्ञत्वं ॥ अतएव महान्महता स्वरेण सर्वलोकशरण्यस्यार्तवश्रवणाय स्वरमहत्त्वं ॥ धी

॥ २६ ॥

तमात्मपंचमं दृष्ट्वा सुग्रीवो वानराधिपः ॥ वानरैः सह दुर्धर्षश्चित्तयामास बुद्धिमान् ॥ ५ ॥ चिंतयित्वा मुहूर्तं तु वानरांस्तानुवाच ह ॥ हनुम
त्प्रमुखांस्सर्वानिदं वचनमुत्तमं ॥ ६ ॥ एष सर्वायुधोपेतश्चतुर्भिः सह राक्षसैः ॥ राक्षसोभ्येति पश्य ध्वमस्मान् हंतुं न संशयः ॥ ७ ॥ सुग्रीव
स्य वचः श्रुत्वा सर्वे ते वानरोत्तमाः ॥ शालानुद्यम्य शैलांश्च ददं वचनमब्रुवन् ॥ ८ ॥ शीघ्रं व्यादिश नो राजन्वधायैषां दुरात्मनां ॥ निपतं
तिहता यावद्दरण्यामल्पचेतनाः ॥ ९ ॥ तेषां संभाषमाणानामन्योन्यं सविभीषणः ॥ उत्तरं तीरमासाद्य स्वस्थएव व्यतिष्ठत ॥ १० ॥ स उ
वाच महाप्राज्ञः स्वरेण महता महान् ॥ सुग्रीवं तांश्च संप्रेक्ष्य स्वस्थएव विभीषणः ॥ ११ ॥ रावणो नाम दुर्वृत्तो राक्षसो राक्षसेश्वरः ॥ तस्या
हमनुजो भ्राता विभीषण इति श्रुतः ॥ १२ ॥ तेन सीता जनस्थानाद्भुता हत्वा जटायुषं ॥ रुद्धा च विवशादीनां राक्षसीभिः सुरक्षिता ॥ १३ ॥

रंगभीरत्वं वा स्वरे महत्त्वं तेन निर्भयत्वप्रकाशः ॥ ११ ॥ रावणो नामेत्यादिना स्वस्य रामानुकूल्यतया तिकूल्यराहित्यादिरूपशरणागत्यंगबोधनं ॥ आनुकूल्यस्य संकल्पः प्राति
कूल्यस्य वर्जनं ॥ रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा ॥ आत्मनिक्षेपकार्पण्येष द्विधा शरणागतिरित्युक्ते रावणत्वेन सर्वलोकपीडकत्वं दुर्वृत्तत्वेनाकृत्यकर्तृकत्वं राक्षस
त्वेन जातिकौर्यं राक्षसेश्वर इत्यनेन भृत्यकौर्यं तद्भानृत्वेन स्वस्यापि दोषवत्त्वकथनाद्ब्रह्मनिरूपकार्पण्यमुक्तं ॥ १२ ॥ दुर्वृत्तत्वमेवाह ॥ तेनेति ॥ राक्षसीभिः सुरक्षितेत्यनेन
सीतापातिव्रत्याहानिः सूचिता तद्भानौ हि ताभीरक्षणानुपयोग इति भावः ॥ १३ ॥

यु० कां०

॥ २६ ॥